

La tria

per Andreu Loncà

FEBRE

La novel·la negra vol un públic popular. Perquè hi hagi novel·la negra de qualitat literària calen lectors formats, capaços de distingir el blanc del negre, el gat de la llebre, la garsa de la perdiu. A vegades, els novel·listes, portats per la febre, per l'embriaguesa d'inventar, s'obliden dels lectors. No basta presentar un assassinat sangonós en una església al final del primer capítol, un redactor de cultura catxadoret com el gall de la passió al principi del segon i una sergent dels Mossos d'Esquadra, de nom Mireia, a principis del tercer perquè tinguem una novel·la negra interessant. El perill és la repetició de tòpics, d'opinions, de situacions, de disbarats. La manca de coherència dels personatges, el llenguatge poc estudiat, els canvis de to i de registre. A vegades, els novel·listes no destil·len prou el brou espès de la vida que senten i els bull: l'abiquen sense cocció, sense filtració. Tampoc pensen gaire en les novel·les que s'han escrit abans. En un sentit o en un altre, les ha de rumiar. Més encara quan el lector a qui s'adreça ja en coneix algunes: ja és un lector ensenyat. Un novel·lista ha de fer moltes tries estilístiques: no es pot escriure sempre com es parla, xerrant, per la senzilla raó que escriure és molt distint de parlar —cosa òbvia. S'escriu segons la tradició d'escriure. En tots aquests defectes incorre el novel·lista **Sebastià Bennassar**, nascut a Palma el 1976, en la novel·la *Les Mans del Drac*, publicada a Llibres del delictes. En efecte, el novel·lista ja té bon nas. Ja indaga en personatges que podrien ser encantadors. Ara bé, els fa incoherents: retrata un tipus que és excapellà que descavalca a cops els ciclistes que circulen per les voreres amb la intenció de robar-los la bicicleta, per després vendre-se-la per internet. La seua tesi doctoral versa sobre la llengua de Verdaguer dels exorcismes per acabar afirmant que el català és la llengua millor per a tals pràctiques. És el gust pel disbarat. I no és pas que vagi desencaminat del tot: un erudit esbojarrat que habita a les escorialles de la renaixença. Una figura strafeta podia ser el gran personatge de la història, però hi falta el gust de l'humor o de la sàtira fina que l'hauria fet més humà. Li plauen massa els extrems; el llenguatge tendeix a la col·loquialitat més plana.

LES MANS DEL DRAC.

Autor: Sebastià Bennassar

Editorial: Llibres del delictes

Any: 2014